

Santa by to nezvládl

Jakub Pilař

Každé roční období má své kouzlo. Na jaře se “probouzí” příroda. V létě, pokud nevládne dechberoucí horko, dlouhé dny “nabízí” nespočet možností k nejrozmanitějším aktivitám. Podzim je sice barevný, jak se píše v mnoha knihách, básních, ale mně “nic neříká”. Zato zima! V případě, že je krajina pokryta bílým sněhem a mírně mrzne, je krásná. Tak nějak to vypadalo i před několika lety.

Byl podvečer a jako každý zimní, mrazivý den jsme topili v krbu. Přikládali dřevo do ohně, ohřívali se při otevřených krbových dvířkách a po očku sledovali televizi. Po celém dni jsem byl tak unavený, že ani nevím, v kolik hodin jsem usnul.

„Kubi, vstávej, jedou hasiči. Musí se nám kouknout na komín,“ slyšel jsem volat ještě za tmy mamku. Fakt jsem se lekl. Nevěděl jsem, kde jsem a už vůbec ne, co se děje. Hlas požárních sirén jsem však již vnímal.

Oblékl jsem se a chtěl jít dolů, pokojík mám totiž v patře domu. Zastavil mě však “brácha”: „Pojď, půjdeme radši na zahradu, dole je všude moc rušno,“ řekl a následně dodal, že už tu máme hasiče. Konec konců to nešlo přeslechnout. Hasičské sirény jsem skutečně slyšel již před nějakou dobou a teď dupání po schodech. Sem a tam, na půdu, do sklepa a zase a zase. Pokřikování, vyptávání se a co já vím, co všechno bylo slyšet. Ohromný a do té doby pro mne nepředstavitelný zmatek. V tu chvíli jsem měl skutečně strach. Nevědomost toho, co se vlastně stalo, vše umocňovala.

„Prej nám blafnul komín, nebo co. Nikde nic nehoří, tak ani nevím, co dělají, co chtějí hasit. Kouř je ale cítit, ten teda je,“ dodal. A měl pravdu, skutečně byl nejenom cítit, ale i vidět.

Stáli jsme v rohu zahrady a sledovali. Na dvoře zaparkované hasičské auto a hasiči chodili hned do domu, hned z domu a po střeše. Ještě pořád byl cítit kouř, ale žádné plameny z komína jsem šlehat neviděl. Jak dlouho vše trvalo, nevím. Pamatuji si, že když jsme šli domů, bylo již světlo. Z okna svého pokoje jsem viděl odjíždět hasičské auto, ale usnout jsem nemohl. Musel jsem ustavičně myslet na to, co se vlastně u nás doma stalo. Za několik minut jsme se vše od mamky dozvěděli.

Z komína prý viděla šlehat plameny a vycházel silný kouř. Ihned zavolala linku 150. Za pár minut tu byli již hasiči a začali jednat, neboť hrozilo vzplanutí domu. Rozdělili se. Jedni zůstali u kotle, jiní u krbu a zbytek vyšplhal na střechu. Komunikovali mezi sebou pomocí vysílačky. Ti co byli na střeše, pouštěli do

komína speciálního komínového ocelového ježka, který shodil hořící saze dolů. Proto musel být kotel uzavřený. Vysílačkou dali vědět kolegům a ti z topeniště spadlé spaliny vybrali. A za chvíli se vše opakovalo, několikrát. Do té doby, než měli jistotu, že nedojde ke vznícení.

Podařilo se. Komín “vyčistili“ a nebezpečí vzniku požáru tak bylo zažehnáno. Ještě pár následujících dní jsem nad nepříjemnou událostí přemýšlel. Nad tím, jak odvážný musí být snad každý hasič. Jak to, že se zvládne pohybovat zcela přirozeně na kolmé střeše, navíc ve chvíli, kdy si není jistý, že nedojde ke vznícení? A nebo si jistý je? Ať tak či tak, díky jejich rychlému zásahu máme stále stejný dům, jen komín jsme museli nechat „opravit“, přeci jenom 20 let je 20 let.